WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 2 lipca 2009 r. *

W sprawie C-7/08

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 7 grudnia 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 stycznia 2008 r., w postępowaniu:

Har Vaessen Douane Service BV

przeciwko

Staatssecretaris van Financiën,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, M. Ilešič, A. Tizzano, E. Levits (sprawozdawca) i J.J. Kasel, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: R. Şereş, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 marca 2009 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Har Vaessen Douane Service BV przez R.N. van der Paardta oraz C. Bouwmeestera, advocaten,

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez C. Wissels oraz M. de Mol, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez S. Schønberga oraz M. van Beeka, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 27 rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz.U. L 105, s. 1), zmienionego na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 3357/91 z dnia 7 listopada 1991 r. (Dz.U. L 318, s. 3) (zwanego dalej „znowelizowanym rozporządzeniem nr 918/83").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między spółką Har Vaessen Douane Service BV (zwaną dalej „spółką Har Vaessen") — spółką prawa niderlandzkiego z siedzibą w Niderlandach — a Staatssecretaris van Financiën (sekretarzem stanu ds. finansów) w przedmiocie odmowy przyznania przez tego ostatniego spółce Har Vaessen możliwości skorzystania ze zwolnienia przewidzianego w art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83 w odniesieniu do przywozu płyt kompaktowych oraz taśm magnetycznych.

Ramy prawne

3 Rozdział I rozporządzenia nr 918/83 w brzmieniu pierwotnym, zatytułowany „Zwolnienie z należności celnych przywozowych", obejmuje art. 27, który ma brzmienie następujące:

„Z zastrzeżeniem art. 28, zwolniona z należności celnych przywozowych jest każda przesyłka wysłana do odbiorcy [za pośrednictwem poczty] listem lub paczką [pocztową], zawierająca towary o całkowitej wartości nieprzekraczającej równowartości 10 [EUR]".

4 Przepis ten został znowelizowany na mocy rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2287/83 z dnia 29 lipca 1983 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do art. 127 rozporządzenia nr 918/83 (Dz.U. L 220, s. 12). Artykuł 1 rozporządzenia nr 2287/83 stanowi:

„Zwolnienie, o którym mowa w art. 27 rozporządzenia podstawowego, ma zastosowanie jedynie w stosunku do przesyłek wysyłanych za pośrednictwem poczty listem lub paczką pocztową, nadawanych bezpośrednio z państwa trzeciego do osoby fizycznej lub prawnej znajdującej się we Wspólnocie" [tłumaczenie nieoficjalne].

5 Uzasadnienie dla nowelizacji przepisu art. 27 rozporządzenia nr 918/83 wskazane zostało w motywie 3 rozporządzenia nr 2287/83:

„Zważywszy, że należy unikać sytuacji, w której przedsiębiorstwa handlowe korzystają ze [zwolnienia przewidzianego w art. 27 rozporządzenia nr 918/83] poprzez podejmowanie działalności ad hoc albo poprzez sztuczne przesuwanie istniejącej działalności, wywołując tym samym zakłócenia w zakresie konkurencji na wspólnym rynku; że w celu uniknięcia tych zakłóceń należy wykluczyć z zakresu zwolnienia z należności celnych przywozowych wskazane wyżej przesyłki, które przed dopuszczeniem ich do swobodnego obrotu zostały poddane innej procedurze celnej; zwolnieniem celnym należy zatem objąć jedynie przesyłki, o których mowa powyżej, wysyłane bezpośrednio z państwa trzeciego do osoby fizycznej lub prawnej znajdującej się we Wspólnocie" [tłumaczenie nieoficjalne].

6 Artykuł 1 rozporządzenia nr 3357/91 zniósł ograniczenie, na mocy którego art. 27 rozporządzenia nr 918/83 miał zastosowanie jedynie do przesyłek pocztowych.

7 W tym względzie motyw 1 rozporządzenia nr 3357/91 uzasadnił w następujących słowach nowelizację art. 27 rozporządzenia nr 918/83:

„upraszczający środek administracyjny przewidziany w art. 27 rozporządzenia […] (EWG) nr 918/83 […], ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 4235/88 […] musi, aby być skuteczny, mieć zastosowanie do wszystkich przywożonych przesyłek składających się z towarów o nieznacznej wartości [do wszystkich przesyłek składających się z towarów o nieznacznej wartości będących przedmiotem przywozu]".

8 Artykuł 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83 stanowi więc odtąd:

„Z zastrzeżeniem art. 28 z należności celnych przywozowych zwolnione są przesyłki zawierające towary o niewielkiej wartości wysyłane bezpośrednio z państwa trzeciego do odbiorcy znajdującego się we Wspólnocie.

Za »towary o niewielkiej wartości« uważa się towary, których rzeczywista wartość nie przekracza równowartości 22 [EUR] na przesyłkę".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

9 Spółka Har Vaessen jest spółką przewozową, która, działając na rzecz spółki ECS Media BV (zwanej dalej „spółką ECS"), przedsiębiorcy mającego siedzibę w Niderlandach, przedstawiła zgłoszenia celne o dopuszczenie towarów do swobodnego obrotu dotyczące płyt kompaktowych oraz taśm magnetycznych w okresie od dnia 12 listopada 1998 r. do dnia 28 października 1999 r.

10 Towary te, o wartości indywidualnej niższej niż 22 EUR, zostały pierwotnie zamówione przez klientów indywidualnych od spółki ECI voor Boeken en Platen BV (zwanej dalej „spółką ECI") — spółki dominującej w stosunku do spółki ECS, również mającej siedzibę w Niderlandach. Zgodnie z postanowieniami umowy pomiędzy spółką ECS a spółką ECI ta ostatnia spółka przekazuje zamówienia spółce ECS, która następnie przygotowuje towary w celu ich wysyłki z centrum dystrybucyjnego położonego w Szwajcarii. Towary są więc przekazywane spółce Har Vaessen w formie przesyłki łącznej, z dołączonym do nich dokumentem T, w celu ich przewozu do centrum dystrybucji położonego w Niderlandach, skąd są dostarczane indywidualnie do klientów spółki ECI przez niderlandzkiego przedsiębiorcę — spółkę PTT Post BV (zwaną dalej „spółką PTT").

11 Każda pojedyncza paczka zawiera nazwisko klienta — odbiorcy towaru, jak również formularz przelewu służący do zapłaty za ten towar.

12 Dokonawszy zgłoszenia celnego o dopuszczenie do swobodnego obrotu towarów będących przedmiotem sporu przed sądem krajowym, spółka Har Vaessen złożyła wniosek w przedmiocie zwolnienia na podstawie art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83, który to wniosek został oddalony. Na mocy decyzji z dnia 29 grudnia 1999 r. spółka ta została z tego tytułu w szczególności wezwana do uregulowania należności celnej w wysokości 436 907,60 NLG, co odpowiada kwocie około 198 260,02 EUR.

13 Gdy w następstwie bezskutecznego odwołania złożonego przez spółkę Har Vaessen Staatssecretaris van Financiën utrzymał w mocy wskazane wezwanie do zapłaty, spółka ta złożyła skargę na tę decyzję do Tariefcommissie (niderlandzkiego organu sądowego ds. celnych), którą w toku postępowania zastąpił Gerechtshof te Amsterdam (sąd okręgowy w Amsterdamie).

14 Sąd ten oddalił skargę spółki Har Vaessen z uzasadnieniem, iż spółka ECI, a nie klienci, którzy składali indywidualnie zamówienia, powinna być uznana za odbiorcę towarów będących przedmiotem sporu przed sądem krajowym, w rozumieniu art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83. Wskazani klienci w rzeczywistości nie brali w żaden sposób udziału w procedurze zgłoszenia celnego, nie będąc ani dłużnikami celnymi, ani właścicielami wysłanych towarów. W tych okolicznościach wskazany sąd doszedł do wniosku, iż towary będące przedmiotem sporu przed tym

sądem nie zostały bezpośrednio przesłane klientom indywidualnym jako odbiorcom w rozumieniu art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83.

15 Spółka Har Vaessen złożyła skargę kasacyjną na ten wyrok do sądu odsyłającego.

16 Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) z dwóch powodów podaje w wątpliwość możliwość zwolnienia w odniesieniu do przesyłki łącznej, takiej jak przesyłka będąca przedmiotem postępowania przed tym sądem.

17 Po pierwsze, jeżeli przesyłka łączna, co nie ulega wątpliwości, składa się z różnych towarów o niewielkiej wartości indywidualnej, a jej ostateczne przeznaczenie jest różne dla poszczególnych towarów, cel w postaci uproszczenia procedur administracyjnych, który uzasadnia zastosowanie zwolnienia, o którym mowa w art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83, nie ma w takim wypadku znaczenia, gdyż koszty pobrania należności celnych nie są większe niż łączna wysokość należności celnych podlegających pobraniu.

18 Po drugie, aby zapobiec przejawom nadużywania zwolnienia przewidzianego w art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83, termin „bezpośrednia wysyłka" można by rozumieć jako ograniczający je do wypadków, gdy kontrahent odbiorcy towarów ma siedzibę w państwie trzecim. Niemniej jednak sprawa przed sądem krajowym dotyczy przesyłki obejmującej różne towary, których odbiorcami są zamieszkali w Niderlandach klienci spółki mającej również siedzibę w Niderlandach.

19 W tych okolicznościach Hoge Raad der Nederlanden postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 27 [znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83] należy interpretować w ten sposób, że można się powoływać na ustanowione w tym przepisie zwolnienie w przypadku przesyłek towarów, które rozpatrywane osobno mają wprawdzie niewielką wartość, jednak są nadawane jako przesyłka łączna o całkowitej rzeczywistej wartości wysyłanych towarów przekraczającej próg określony [we wskazanym] art. 27?

2) Czy przy stosowaniu art. 27 [znowelizowanego] rozporządzenia [nr 918/83] należy przyjmować, że termin »przesyłk[a] […] wysyłan[a] bezpośrednio z państwa trzeciego do odbiorcy znajdującego się we Wspólnocie« obejmuje również przypadek, w którym towar przed jego wysłaniem do odbiorcy znajduje się wprawdzie w państwie trzecim, jednak kontrahent odbiorcy ma siedzibę we Wspólnocie?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

20 Sąd krajowy, zadając dwa pytania prejudycjalne, które należy zbadać łącznie, zmierza do ustalenia, czy okoliczność, iż — po pierwsze — towary będące przedmiotem sporu przed tym sądem, o wartości indywidualnej mniejszej niż 22 EUR, przedstawiane są organom celnym w postaci przesyłki łącznej o wartości przekraczającej pułap określony w art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83 oraz — po drugie — iż kontrahent klientów, którzy zamówili te towary, to jest spółka ECI, ma siedzibę we Wspólnocie, wyklucza zastosowanie do tych towarów zwolnienia, o którym mowa we wskazanym przepisie.

21 Na wstępie należy przypomnieć, iż przepisy przyznające zwolnienia z należności celnych należy tłumaczyć zgodnie z ich brzmieniem (zob. analogicznie wyrok z dnia

12 grudnia 1996 r. w sprawach połączonych od C-47/95 do C-50/95, C-60/95, C-81/95, C-92/95 i C-148/95 Olasagasti i in., Rec. s. I-6579, pkt 20).

22 W niniejszej sprawie art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83 stanowi, iż przesyłki obejmujące towary o niewielkiej wartości, to jest niższej niż 22 EUR, wysłane bezpośrednio z państwa trzeciego do odbiorcy znajdującego się we Wspólnocie objęte są zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

23 Jedna z przesłanek, które muszą być spełnione w celu objęcia towarów zwolnieniem, dotyczy zatem, zgodnie ze wskazanym przepisem, wartości przesyłanych towarów, która musi być niższa niż 22 EUR.

24 Z postanowienia o przedłożeniu pytań prejudycjalnych wynika, iż przesyłki będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym — w odniesieniu do których organy niderlandzkie odmówiły zastosowania zwolnienia z uwagi na to, iż ich całkowita wartość przekraczała 22 EUR — składały się z paczek o wartości indywidualnej mniejszej niż 22 EUR, które zostały łącznie przedstawione organom celnym w celu ich dopuszczenia do swobodnego obrotu we Wspólnocie. Paczki te, przesłane wpierw łącznie do centrum dystrybucyjnego spółki PTT, miały zostać następnie rozesłane pojedynczo przez tę ostatnią spółkę klientom spółki ECI.

25 Jak podkreśla sąd krajowy, w tych okolicznościach dla potrzeb ustalenia wartości przesyłek — takich jak przesyłki przedstawione organom celnym w sprawie przed tym sądem — należy, w celu zastosowania przepisu art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83, uwzględnić tożsamość odbiorców przesyłek, to jest klientów spółki ECI lub spółki PTT.

26 W niniejszej sprawie nie ulega kwestii, iż na każdej paczce — od chwili jej przejęcia przez spółkę Har Vaessen — znajduje się adres klienta spółki ECI.

27 Niemniej rząd niderlandzki podkreśla, iż w rubryce 8 formularza zgłoszenia celnego, będącego przedmiotem sprawy przed sądem krajowym, jako odbiorcę przesyłek wpisano spółkę PTT.

28 Argument ten, jako taki, pozbawiony jest znaczenia. W rzeczywistości bowiem, poza tym, że mogłoby chodzić o błąd, z akt sprawy wynika — co zresztą podkreśliła rzecznik generalna w pkt 34 swej opinii — iż wykaz klientów spółki ECI będących odbiorcami poszczególnych paczek załączony został do formularza zgłoszenia, będącego przedmiotem sprawy przed sądem krajowym.

29 Ponadto towar zawarty w paczce przeznaczony jest ostatecznie do użytkowania przez klienta spółki ECI, który jest jego indywidualnym odbiorcą. Towary zostały bowiem w rzeczywistości zamówione indywidualnie od spółki ECI przez klientów, którzy mogą z tego względu być traktowani jako ich użytkownicy — w odróżnieniu od spółek Har Vaessen i PTT, które stanowią, jako przewoźnicy, jedynie ogniwa w łańcuchu wysyłki łączącym spółkę ECI z jej klientami, będącymi końcowymi odbiorcami towarów.

30 Wynika stąd, iż przesyłki będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym należy traktować jako zbiór różnych paczek, z których każda ma wartość mniejszą niż 22 EUR, a których odbiorcami są klienci spółki ECI, wobec czego należy uznać, iż mogą one podlegać zwolnieniu zgodnie z przepisem art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83.

31 Wykładnię tę potwierdza brzmienie art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83, który dla potrzeb zastosowania zwolnienia nie czyni rozróżnienia pomiędzy sposobami przewozu towarów, wobec czego nie ma potrzeby uznawania, w sprawie przed sądem krajowym, iż klienci spółki ECI nie są odbiorcami towarów od chwili, gdy towary te opuszczają państwo trzecie, ani też uznawania, iż towary te nie mogą być objęte zwolnieniem.

32 Chociaż bowiem w świetle pierwotnego brzmienia art. 27 rozporządzenia nr 918/83 możliwość skorzystania ze zwolnienia ograniczona była do przesyłek towarów o wartości mniejszej niż 10 EUR nadanych za pośrednictwem poczty, na mocy art. 1 rozporządzenia nr 3357/91 usunięto wymóg dotyczący sposobu nadania, wobec czego także przy zastosowaniu innych sposobów przewozu może mieć miejsce zastosowanie zwolnienia, o którym mowa w art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83. A zatem przewóz towarów przez przewoźnika, takiego jak spółka Har Vaessen — który, ze względów logistycznych, łączy pojedyncze paczki przed ich przedstawieniem organom celnym — nie może prowadzić do odmowy objęcia tych towarów zwolnieniem z należności celnych, chociaż nie zostały one przesłane za pośrednictwem poczty, lecz spełniają przesłanki określone w przepisie art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83.

33 Wykładnia ta odpowiada ponadto celowi wspomnianego przepisu art. 27, tak jak został on określony w treści motywu 1 rozporządzenia nr 3357/91, zgodnie z którym zwolnienie, o którym mowa w tym przepisie, ma na celu uproszczenie procedur administracyjnych w zakresie formalności celnych.

34 W tym względzie przypomnieć należy, iż Rada Unii Europejskiej, gdy ustanawia normy przyznające zwolnienia z należności celnych, winna mieć na względzie między innymi trudności, jakie mogą napotkać krajowe organy celne (zob. analogicznie wyrok z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie C-247/97 Schoonbroodt, Rec. s. I-8095, pkt 23).

35 Jeżeli wspomniany cel w postaci uproszczenia procedur administracyjnych może obejmować — jak wskazuje rząd niderlandzki w swych uwagach — sytuacje, w których koszt pobrania należności celnych przewyższa wartość tych należności, to cel ten może obejmować także inne sytuacje.

36 Wobec tego odmowa przyznania zwolnienia z należności celnych, przewidzianego w art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83 w odniesieniu do przesyłek, takich jak przesyłki będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym — i to pomimo faktu, iż poszczególne paczki, brane pod uwagę pojedynczo, mają wartość mniejszą niż 22 EUR — mogłoby prowadzić do sytuacji, w której przewoźnik przedstawiałby organom celnym każdą z paczek pojedynczo, aby móc skorzystać ze

wspomnianego zwolnienia. Takie zwiększenie ilości procedur nie odpowiada jednak celowi w postaci uproszczenia procedur administracyjnych, który ma zostać osiągnięty.

37 Podobnie, w razie niezastosowania zwolnienia w odniesieniu do przesyłek będących przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, krajowe organy celne zobowiązane były określić łączną wartość celną przesyłki składającej się ze znacznej ilości towarów. Tego rodzaju sytuacja także nie odpowiadałaby celowi w postaci uproszczenia procedur administracyjnych, zamierzonemu przez wspólnotowego ustawodawcę.

38 A zatem okoliczność, iż paczki będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, o wartości indywidualnej mniejszej niż 22 EUR, przedstawiane są organom celnym łącznie w celu ich wysyłki we Wspólnocie, nie wyklucza objęcia ich zwolnieniem z należności celnych, ponieważ od chwili, gdy opuszczają one państwo trzecie nadania, tożsamość odbiorcy każdej z tych paczek jest znana.

39 Niemniej z motywu 3 rozporządzenia nr 2287/83 wynika, iż należy odmówić objęcia tego rodzaju zwolnieniem, w wypadku gdyby skorzystanie z niego stanowić miało nadużycie prawa.

40 Tak właśnie w istocie sugeruje sąd krajowy w treści swego drugiego pytania prejudycjalnego, podkreślając, iż w sporze, który został mu przedłożony, kontrahent odbiorców towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu, tj. spółka ECI, ma siedzibę we Wspólnocie, a nie w państwie trzecim nadania.

41 Po pierwsze, należy stwierdzić, że z samego brzmienia przepisu art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83 nie wynika, by okoliczność, iż siedziba kontrahenta odbiorców tych towarów położona jest poza Wspólnotą, była przesłanką objęcia towarów zwolnieniem.

42 Po drugie, należy przypomnieć, iż zgodnie z brzmieniem motywu 3 rozporządzenia nr 2287/83, w celu zapobiegania nadużywaniu zwolnienia z należności celnych oraz zakłóceń konkurencji, jakie mogą z tego wynikać, przesyłka towarów nie może zostać objęta zwolnieniem z należności celnych przywozowych, jeżeli przed jej dopuszczeniem do swobodnego obrotu została ona objęta inną procedurą celną. W konsekwencji zwolnienie ma zastosowanie jedynie do przesyłek, które zostały nadane bezpośrednio z państwa trzeciego do odbiorcy będącego osobą fizyczną lub prawną, znajdującego się we Wspólnocie.

43 Jednakże sama okoliczność, iż spółka ECI ma siedzibę we Wspólnocie, nie pozwala sama przez się na uznanie, by przesyłki towarów, będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, objęte zostały inną procedurą celną przed ich dopuszczeniem do swobodnego obrotu we Wspólnocie. Tak czy inaczej — z zastrzeżeniem możliwości dokonania odmiennych ustaleń w tym względzie przez sąd krajowy — z akt sprawy przedstawionych Trybunałowi nie wynika, by miało to miejsce w odniesieniu do wskazanych przesyłek.

44 Rząd niderlandzki twierdzi tymczasem, iż w stanie faktycznym sprawy będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nadużycie prawa polega nie tyle na uzyskaniu zwolnienia z należności celnych, co na tym, że spółka ECI usiłowała uzyskać zwolnienie z podatku obrotowego. Ponieważ art. 101 niderlandzkiego rozporządzenia celnego rzeczywiście przewiduje, iż towary objęte zwolnieniem, o którym mowa w art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83, objęte są także zwolnieniem z podatku obrotowego, spółka ECI korzystała z centrum dystrybucyjnego położonego poza Wspólnotą w celu korzystania, po pierwsze, ze zwolnienia z należności celnych, a po drugie, ze związanego z nim zwolnienia z podatku obrotowego. Przedsiębiorca ten uzyskiwał więc korzyść finansową, prowadzącą do zakłóceń konkurencji w porównaniu z innymi przedsiębiorcami działającymi w tej samej branży, którzy wysyłają swe towary do swych klientów z terytorium Wspólnoty.

45 W tym względzie podkreślić należy, iż zaproponowana przez rząd niderlandzki wykładnia przepisu art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83 ma na celu zapobieżenie nieuczciwemu uzyskiwaniu zwolnienia z podatku obrotowego, nie zaś zwolnienia, o którym mowa w tym przepisie.

46 Po pierwsze jednakże — jak przypomniała rzecznik generalna w pkt 56–60 swej opinii — to Królestwo Niderlandów wybrało system zwolnienia z podatku obrotowego, który powiązany jest z przyznawaniem zwolnienia, o którym mowa w art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83. Po drugie zaś, orzecznictwo wspólnotowe, na które powołał się rząd niderlandzki w swych uwagach, stwarza ramy, w których państwa członkowskie mogą odmówić przyznania korzyści fiskalnej w zakresie podatku od wartości dodanej, w wypadku gdyby jego uzyskanie stanowiło nadużycie. Nie można zatem powoływać się na zwalczanie nieuczciwego uzyskiwania zwolnienia z podatku obrotowego na poparcie określonej wykładni przepisu art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83.

47 Gdy chodzi ponadto o rzekome zakłócenia konkurencji, z których miałaby odnosić korzyść spółka ECI w stanie faktycznym sprawy przed sądem krajowym, stwierdzić należy, iż decyzja takiego przedsiębiorcy, by wysyłać swe towary z państwa trzeciego, wiąże się także w sposób konieczny z kosztami wynikającymi z przewozu towarów oraz z procedur celnych przywozowych, zaś inni przedsiębiorcy działający w tej samej branży, którzy przesyłają swe towary z terytorium celnego Wspólnoty, niekoniecznie ponoszą takie koszty.

48 Z tych względów — z zastrzeżeniem odmiennych ustaleń, jakich dokonać może sąd krajowy — w stanie faktycznym zawisłej przed tym sądem sprawy nie można odmówić możliwości zastosowania zwolnienia przewidzianego w art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83 tylko dlatego, iż siedziba spółki ECI położona jest we Wspólnocie.

49 Z całości powyższych rozważań wynika, iż przepis art. 27 znowelizowanego rozporządzenia nr 918/83 należy interpretować w ten sposób, iż nie jest niezgodne z tym przepisem objęcie zwolnieniem z należności celnych przywozowych przesyłek łącznych, obejmujących towary, których całkowita rzeczywista wartość przekracza pułap określony we wskazanym art. 27, ale z których każdy towar ujęty oddzielnie przedstawia niewielką wartość, pod warunkiem że każda paczka wchodząca w skład przesyłki łącznej zaadresowana jest indywidualnie do odbiorcy znajdującego się we Wspólnocie. W tym względzie bez znaczenia jest okoliczność, iż kontrahent tychże odbiorców sam ma siedzibę we Wspólnocie, jeżeli towary przesyłane są do wskazanych odbiorców bezpośrednio z państwa trzeciego.

W przedmiocie kosztów

50 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Przepis art. 27 rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, zmienionego na mocy rozporządzenia (EWG) nr 3357/91 z dnia 7 listopada 1991 r. nie sprzeciwia się objęciu zwolnieniem z należności celnych przywozowych przesyłek łącznych, obejmujących towary, których całkowita rzeczywista wartość przekracza pułap określony we wskazanym art. 27, ale z których każdy towar ujęty oddzielnie przedstawia niewielką wartość, pod warunkiem iż każda paczka wchodząca w skład przesyłki łącznej zaadresowana jest indywidualnie do odbiorcy znajdującego się we Wspólnocie Europejskiej. W tym względzie bez znaczenia jest okoliczność, iż kontrahent tychże odbiorców sam ma siedzibę we Wspólnocie Europejskiej, jeżeli towary przesyłane są do wskazanych odbiorców bezpośrednio z państwa trzeciego.

Podpisy